

bankowego jako dowodu stabilności i zdolności finansowej z góry wykluczyłyby zdecydowaną większość europejskich rad zakładowych, którym przepisy krajowe transponujące dyrektywę 2009/38/WE⁽²⁾ nie przyznają osobowości prawnej. Narusza to zasadę równego traktowania i niedyskryminacji i zarazem diametralnie sprzeciwia się celowi programu wsparcia.

2. Ponieważ ograniczenie kręgu osób uprawnionych do składania wniosków nie jest wymienione w zaproszeniu do składania wniosków, a zaproszenie to jest nawet wyraźnie i bez ograniczeń skierowane m.in. do europejskich rad zakładowych Zjednoczonego Królestwa, ograniczenie to naruszałoby dodatkowo podstawową unijną zasadę przejrzystości.
3. Wykładnia przedstawiona w decyzji o odrzuceniu i jej zastosowanie do europejskich rad zakładowych prowadziłyby ponadto do niedopuszczalnego preferencyjnego traktowania przedsiębiorstw, które jako partnerzy społeczni zostały zasadniczo wezwane w zaproszeniu VP/2020/008 do przedstawienia odpowiednich projektów wsparcia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2009/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskiej rady zakładowej lub trybu informowania pracowników i konsultowania się z nimi w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym (Dz.U. 2009, L 122, s. 28).

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2021 r. – mBank / EUIPO – European Merchant Bank (EMBank European Merchant Bank)

(Sprawa T-331/21)

(2021/C 320/51)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: mBank S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: adwokaci E. Skrzydło-Tefelska i K. Gajek)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: European Merchant Bank UAB (Wilno, Litwa)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy EMBANK European Merchant Bank – unijny znak towarowy nr 18 048 966

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 marca 2021 r. w sprawie R 1845/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 95 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 oraz art. 27 ust. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625.

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2021 r. – Mendes de Almeida / Rada**(Sprawa T-334/21)**

(2021/C 320/52)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Ana Carla Mendes de Almeida (Sobreda, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci R. Leandro Vasconcelos i M. Marques de Carvalho)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 8 marca 2021 r. dotyczącej złożonych przez skarżącą na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej zażalenia i zażalenia uzupełniającego na decyzję wykonawczą Rady Unii Europejskiej (UE) 2020/1117 z dnia 27 lipca 2020 r. w sprawie powołania prokuratorów europejskich w Prokuraturze Europejskiej w zakresie, w jakim na stanowisko prokuratora Europejskiego w Prokuraturze Europejskiej jako pracownik zatrudniony na czas określony w grupie zaszerogowania AD 13 na nieodnawialną trzyletnią kadencję rozpoczynającą się w dniu 29 lipca 2020 r. został powołany José Eduardo Moreira Alves d'Oliveira Guerra, jeden z trzech kandydatów wskazanych początkowo przez Portugalię (Dz.U. 2020, L 244, s. 18);
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady Unii Europejskiej (UE) 2020/1117 z dnia 27 lipca 2020 r. w sprawie powołania prokuratorów europejskich w Prokuraturze Europejskiej w zakresie, w jakim na stanowisko prokuratora Europejskiego w Prokuraturze Europejskiej jako pracownik zatrudniony na czas określony w grupie zaszerogowania AD 13 na nieodnawialną trzyletnią kadencję rozpoczynającą się w dniu 29 lipca 2020 r. został powołany José Eduardo Moreira Alves d'Oliveira Guerra;
- obciążenie Rady unii Europejskiej kosztami obu stron.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim Rada uważa, że nie jest „organem powołującym” („AIPN”) w rozumieniu art. 1 ust. 1 i 2 regulaminu pracowniczego w związku z art. 6 warunków zatrudnienia innych pracowników, gdy powołuje ona prokuratorów europejskich zgodnie z art. 96 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia przepisów mających zastosowanie do powoływania prokuratorów europejskich, które gwarantują niezależność prokuratury Europejskiej. Skarżąca podnosi, że zakwestionowanie przez rząd portugalski w piśmie wystosowanym do Rady Unii Europejskiej w dniu 29 listopada 2019 r. zakwalifikowania przez komitet selekcyjny, o którym mowa w art. 14 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1939, kandydatów przedstawionych przez ten sam rząd i wskazanie innego, preferowanego przez ten rząd kandydata, oraz wybranie go przez Radę podważa strukturę procesu powoływania prokuratorów europejskich.